

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 26 marca 2019 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. w Ł. ustalił ponownie wysokość kapitału początkowego M. A. w oparciu o przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych tj. od 1 stycznia 1989 roku do 31 grudnia 1998 roku. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyniósł 74,93 %. Podstawę wymiaru kapitału początkowego ustalono w wyniku pomnożenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wynoszącego 74,93 % przez kwotę bazową tj. 1.220,89 zł, co dało kwotę 914,81 zł. Do ustalenia wartości kapitału początkowego organ rentowy uwzględnił 12 lat, 10 miesięcy (tj. 154 miesiące) okresów składkowych oraz 8 miesięcy 6 dni 8 dni (8 miesięcy) okresów nieskładkowych. Współczynnik proporcjonalny do wieku oraz okresu składkowego i nieskładkowego wyniósł 40%. Średnie dalsze trwanie życia wyrażone w miesiącach dla osób w wieku 62 lat wynosi 209 miesięcy. Wartość kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999 roku została wyliczona w następujący sposób:

$293,01 \text{ złotych} \times 40,00\% \text{ (współczynnik proporcjonalny)} = 117,20 \text{ złotych}$

$(154 \text{ miesiące składkowe} \times 1,3\%) : 12 \times 914,81 \text{ złotych (podstawa wymiaru)} = 152,59 \text{ złotych,}$

$(8 \text{ miesięcy nieskładkowych} \times 1,3\%) : 12 \times 914,81 \text{ złotych (podstawa wymiaru)} = 4,30 \text{ złotych,}$

RAZEM = 274,09 złote

$274,09 \text{ złote} \times 209 \text{ miesięcy (średnie dalsze trwanie życia)} = 57 284,81 \text{ złotych}$ Kapitał początkowy na dzień 1.01.1999 roku wyniósł 57 284,81 złotych .

Organ rentowy nie uwzględnił okresów:

- od 28 grudnia 1985 r. do 28 lutego 1986 r., od 1 lipca 1986 r. do 31 lipca 1986 r. i od 1 czerwca 1988 r. do 13 czerwca 1988 r., gdyż w tym okresie ubezpieczony przebywał na urlopie bezpłatnym,

- od 7 kwietnia 1989 r. do 27 kwietnia 1989 r., gdyż w ww. okresie wnioskodawca został zwolniony do odbycia służby wojskowej, a więc nie była opłacana składka na ubezpieczenie społeczne,

- od 2 października 1990 r. do 14 października 1990 r., gdyż w ww okresie wnioskodawca nie podjął zatrudnienia po odbyciu służby wojskowej, a więc nie była opłacana składka na ubezpieczenie społeczne.

/ decyzja k. 44-45 akt ZUS/

Od powyższej decyzji ubezpieczony złożył odwołanie w dniu 10 kwietnia 2019 roku. M. A. wniósł o uwzględnienie przy wyliczeniu wartości kapitału początkowego okresów:

- od 28 grudnia 1985 r. do 28 lutego 1986 r., gdyż wówczas był zatrudniony jako uczeń stolarza, w związku z czym nie mógł korzystać z urlopu bezpłatnego (praktyki szkolne),

- od 7 kwietnia 1989 r. do 27 kwietnia 1989 r., gdyż był na urlopie wypoczynkowym przed wyjazdem do jednostki wojskowej,

- od 2 października 1990 r. do 14 października 1990 r., ponieważ zgłosił się do zakładu pracy w okresie 30 dni od zwolnienia ze służby, a więc winien zachować wszystkie uprawnienia i okres ten winien być traktowany jako okres służby wojskowej.

/odwołanie k. 3/

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie argumentując, jak w zaskarżonej decyzji.

/ odpowiedź na odwołanie k. 4/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca M. A., urodził się w dniu (...).

/ bezsporne/

W okresie od dnia 15 stycznia 1985 r. do dnia 15 marca 1988 r. wnioskodawca był zatrudniony w zakładzie (...), początkowo jako uczeń, następnie jako czeladnik.

/świadczenie o przebiegu ubezpieczenia z tytułu zatrudnienia k. 36 akt kapitałowych ZUS/

Podjęcie wskazanego zatrudnienia wiązało się z odbyciem praktyk w związku z pobieraniem nauki w (...) Szkole (...).

/bezsportne/

W okresie tego zatrudnienia od 28 grudnia 1985 r. do 28 lutego 1986 r. oraz od 1 lipca 1986 r. do 3 lipca 1986 r. wnioskodawca korzystał z urlopu bezpłatnego.

/zaświadczenie o przebiegu ubezpieczenia z tytułu zatrudnienia k. 20 akt kapitałowych ZUS/

W okresie od dnia 18 marca 1988 r. do 31 października 1990 r. M. A. był zatrudniony w charakterze sprzedawcy w Przedsiębiorstwie Handlu (...) w Ł..

/świadczenie o przebiegu ubezpieczenia z tytułu zatrudnienia k. 37 akt kapitałowych ZUS oraz k. 42 akta osobowe k. 32- 52/

W okresie tego zatrudnienia od 28 kwietnia 1989 r. do 1 października 1990 r. wnioskodawca odbywał zasadniczą służbę wojskową.

/bezsportne, odpis karty powołania k. 36, wypis z książeczki wojskowej k.6 akt kapitałowych ZUS/

Natomiast w świadectwie pracy wnioskodawcy z dnia 31 października 1990 r. znalazła się adnotacja, iż zasadniczą służbę wojskową wnioskodawca odbył w okresie 28 kwietnia 1989 r. do 13 października 1990 r.

/świadczenie o przebiegu ubezpieczenia z tytułu zatrudnienia k. 37 akt kapitałowych ZUS oraz k. 42/

W świetle karty obiegowej zwolnienia wystawionej przez Przedsiębiorstwo Handlu (...) w Ł. w dniu 4 kwietnia 1989 r. wnioskodawca w związku z obowiązkiem odbycia służby wojskowej został zwolniony z pracy z dniem 27 kwietnia 1989 r.

/ karta obiegowa zmiany k. 37/

Po odbyciu służby wojskowej wnioskodawca stawiał się do pracy w dniu 15 października 1990 r.

/karta obiegowa zmiany z dnia 12.10.1990 k. 38, świadectwo pracy k. 37 akt kapitałowych ZUS oraz k. 42/

M. A. w dniu 7 marca 2019 r. wystąpił z wnioskiem o uwzględnienie dodatkowo udowodnionego okresu składkowego i ponowne ustalenie wysokości kapitału początkowego.

/ bezsporne wniosek k. 35 akt kapitałowych ZUS/

Na skutek powyższego wniosku, organ rentowy wydał w dniu 26 marca 2019 roku zaskarżoną decyzję.

/decyzja k. 44-45 akt ZUS/

Okres przed rozpoczęciem służby wojskowej od 7 kwietnia 1989 r. do 27 kwietnia 1989 r. został przez ZUS wyłączony z okresów ubezpieczenia na podstawie karty wynagrodzenia z Przedsiębiorstwa Handlu (...) w Ł.. Zapis daty zwolnienia do wojska budził wątpliwości – 6 kwietnia

1989 r., czy 26 kwietnia 1989 r., jednak biorąc pod uwagę brak wynagrodzenia za miesiąc kwiecień 1989 r. ZUS przyjął datę: 6 kwietnia 1989 r. Ponadto na podstawie wpisu w świadectwie pracy przyjęto że wnioskodawca zgłosił się ponownie do pracy po odbyciu zasadniczej służby wojskowej od 14 października 1990 r. Dlatego też okres od 2 października 1990 r. do 13 października 1990 r. został wyłączony z ubezpieczenia przez organ rentowy.

/pismo ZUS k. 60/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zawartych w aktach sprawy oraz aktach rentowych ZUS. Wyżej wymienione nie budziły żadnych zastrzeżeń, nie były kwestionowane przez żadną ze stron postępowania, nadto pozwalały na wyjaśnienie okoliczności sporny w sposób pozwalający na wydanie rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie jedynie częściowo jest uzasadnione.

Przepis art. 173 ust 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2018 roku, poz. 1270 ze zm.) precyzuje, że wartość kapitału początkowego ustala się na dzień wejścia w życie ustawy, czyli na dzień 1 stycznia 1999 roku.

Zgodnie z treścią art. 174 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS kapitał początkowy ustala się na zasadach określonych w art. 53, z uwzględnieniem ust. 2-12.

Natomiast zgodnie z ust. 2 tego przepisu przy ustalaniu kapitału początkowego przyjmuje się przebyte przed dniem wejścia w życie ustawy:

- 1) okresy składkowe, o których mowa w art. 6,
- 2) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 5,
- 3) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 1-4 i 6-12, w wymiarze nie większym niż określony w art. 5 ust. 2. czyli w wymiarze nieprzekraczającym jednej trzeciej udowodnionych okresów składkowych.

W myśl ust. 3 w/w przepisu podstawę wymiaru kapitału początkowego ustala się na zasadach określonych w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz art. 18 cytowanej ustawy, z tym że okres kolejnych 10 lat kalendarzowych ustala się przed dniem 1 stycznia 1999 roku.

Do obliczenia kapitału początkowego przyjmuje się kwotę bazową wynoszącą 100% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w II kwartale kalendarzowym 1998 r. (art. 174 ust. 7). Przy obliczaniu kapitału początkowego część kwoty bazowej wynoszącej 24% tej kwoty mnoży się przez współczynnik proporcjonalny do wieku ubezpieczonego oraz okresu składkowego i nieskładkowego osiągniętego do dnia 31 grudnia 1998 r. Współczynnik ten oblicza się według ustalonego w ustawie wzoru (art. 174 ust. 8). Wzór ten przewiduje uwzględnienie m.in. wieku ubezpieczonego oraz osiągniętego do dnia 31 grudnia 1998 r. stażu ubezpieczeniowego, który oznacza udowodniony okres składkowy i nieskładkowy.

Zgodnie z art. 174 ust. 9a ustawy emerytalno-rentowej, staż ubezpieczeniowy i wymagany staż, o których mowa w ust. 8, określa się w dniach, jeżeli jest to dla ubezpieczonego korzystniejsze.

Zasadą jest przy tym, stosownie do treści art. 15 ust. 1 cyt. ustawy, że podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176. Stosownie zaś do art. 15 ust. 6 na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu. Wynagrodzenie uwzględnianie w podstawie wymiaru kapitału początkowego nie może zatem budzić wątpliwości co do jego wysokości i faktycznej wypłaty.

W rozpoznawanej sprawie spór dotyczy uwzględnienia przy ustalaniu kapitału początkowego okresów:

- od 28 grudnia 1985 r. do 28 lutego 1986 r. przypadającego na okres zatrudnienia wnioskodawcy w zakładzie (...),
- od 7 kwietnia 1989 r. do 27 kwietnia 1989 r. poprzedzającego okres odbycia zasadniczej służby wojskowej oraz
- od 2 października 1990 r. do 14 października 1990 r., tj. okresu po odbyciu zasadniczej służby wojskowej, w którym wnioskodawca nie podjął jeszcze zatrudnienia.

W ocenie Sądu Okręgowego, w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, odwołanie zasługuje na uwzględnienie jedynie w zakresie zaliczenia do stażu pracy wnioskodawcy okresu od 7 kwietnia 1989 r. do 27 kwietnia 1989 r.

Podnieść należy, iż w świetle złożonej w toku procesu dokumentacji osobowej wnioskodawcy, ww. został zwolniony z pracy celem odbycia zasadniczej służby wojskowej z dniem 27 kwietnia 1989 r. Tym samym wskazany okres niewątpliwie jako okres zatrudnienia winien zostać włączony do okresu ubezpieczenia. Wątpliwości co do faktu opłacenia składki wynikające z kart wynagrodzeń, wobec istniejącego obowiązku ubezpieczenia nie mogą zaś obciążać wnioskodawcy.

Z zatrudnieniem na podstawie umowy o pracę związany jest bowiem obowiązek ubezpieczenia społecznego oraz obowiązek opłacania składek na ubezpieczenie społeczne, co wynika z art. 6 ust. 1 powołanej ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Obowiązek taki istniał również przed wejściem w życie tej ustawy na podstawie art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 25 listopada 1986 r. o organizacji i finansowaniu ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz. U. z 1989 r. Nr 25, poz. 137 ze zm.), a na podstawie art. 33 ust. 1 składki na ubezpieczenie społeczne opłacał pracodawca z własnych środków. Pracownik nie miał (podobnie jak nie ma obecnie) wpływu na wywiązywanie się pracodawcy z tego obowiązku. Wymaga więc rozstrzygnięcia kwestia, czy użyte w przepisach art. 6 ust. 1 pkt 2 i art. 6 ust. 2 określenie "okresy opłacania składek na ubezpieczenie społeczne" w odniesieniu do. pracowniczego ubezpieczenia społecznego oznacza, że warunkiem uznania za okres składkowy okresu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę jest opłacenie przez pracodawcę składek na ubezpieczenie społeczne pracownika.

W obecnym stanie prawnym obowiązek opłacania składek na ubezpieczenia społeczne zarówno w części obciążającej pracodawcę jak i pracownika spoczywa na pracodawcy - płatniku (art. 17 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych Dz.U. z 2019r., poz.300). Wykonywanie przez pracodawcę tego obowiązku jest niezależne od pracownika, zatem zaleganie pracodawcy ze składkami lub uchylanie się od ich opłacania powodowałoby brak środków na indywidualnym koncie pracownika, co miałoby wpływ na wysokość przyszłych świadczeń. W związku z tym został wprowadzony mechanizm chroniący pracownika przed skutkami niezależnego od niego zaniechania. W trybie określonym przepisem art. 40 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych Zakład Ubezpieczeń Społecznych dokonuje na koncie ubezpieczonego uzupełnienia kwoty składek nieuregulowanych przez płatnika. Jeżeli tryb ten zostanie wyczerpany, okres zatrudnienia na podstawie umowy o pracę, w którym pracownik

otrzymuje wynagrodzenie, jest okresem ubezpieczenia, czyli okresem składkowym w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 1 w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach, niezależnie od tego, czy pracodawca opłacił składki na ubezpieczenie.

Uzależnienie uznania okresu zatrudnienia wykonywanego w poprzednim stanie prawnym za okres składkowy od opłacenia przez pracodawcę składek, kłóciłoby się z zasadą równego traktowania wszystkich ubezpieczonych sformułowaną w art. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Wprowadzałoby także zróżnicowanie pracowników pozostających w zatrudnieniu przed wejściem w życie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych przez nałożenie obowiązku wykazania faktu opłacenia składek na pracownicze ubezpieczenie społeczne tylko na niektórych, a nie wszystkich pracowników. Na gruncie wydanego na podstawie art. 33 ust. 2 ustawy o organizacji i finansowania ubezpieczeń społecznych rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 1990 r. w sprawie wysokości i podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, zgłaszania do ubezpieczenia społecznego oraz rozliczania składek i świadczeń z ubezpieczenia społecznego (jednolity tekst: Dz. U. z 1993 r. Nr 68, poz. 330 ze zm.) obowiązek imiennego zgłaszania do ubezpieczenia społecznego miały zakłady pracy zatrudniające nie więcej niż 20 pracowników, a zakłady zatrudniające większą liczbę pracowników zgłaszały ich do ubezpieczenia przez podanie łącznej liczby pracowników zatrudnionych w okresie rozliczeniowym (§ 12 ust. 3 i 4). W przypadku nieuregulowania przez pracodawcę zatrudniającego więcej niż 20 pracowników, składek na ubezpieczenie społeczne w należytą wysokość, nie było możliwości stwierdzenia faktu opłacenia składek na ubezpieczenie konkretnego pracownika.

Skoro wykazanie faktu opłacenia składek przez pracodawcę nie było wymagane do uznania większości pracowników za ubezpieczonych i w konsekwencji uznania ich okresu zatrudnienia za okres składkowy, nie można przyjąć, że dla wąskiej grupy pracowników wprowadzono dodatkowy warunek, jakim jest opłacenie składki przez pracodawcę. Warunki uzyskania prawa do świadczeń lub ich wysokości nie mogą być bowiem zróżnicowane w stosunku do pracowników w zależności od wielkości zatrudniającego ich zakładu pracy. W konsekwencji dla uznania okresu zatrudnienia wykonywanego "przed wejściem w życie ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych za okres składkowy w rozumieniu art. 6 ust. 1 pkt 2 i art. 6 ust. 2 pkt 1 lit. a tej ustawy nie jest wymagane wykazanie przez osobę ubiegającą się o emeryturę lub rentę faktu opłacenia przez pracodawcę składek na pracownicze ubezpieczenie społeczne.

Zgodnie z § 21 i 22 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10, poz. 49 ze zm.) środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia są pisemne zaświadczenia zakładu pracy o zatrudnieniu, a także zeznania świadków. Nie ma tu mowy o obowiązku przedkładania dowodów stwierdzających zgłoszenie do ubezpieczenia i opłacanie składek. Zapisy w ewidencji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o zgłoszeniu lub braku zgłoszenia do ubezpieczenia pracownika przez pracodawcę mającego, taki obowiązek mogą być brane pod uwagę przy ocenie wiarygodności dokumentu, lub innego dowodu stwierdzającego zatrudnienie.

Jeżeli fakt pozostawania w zatrudnieniu został udowodniony, okres tego zatrudnienia jest okresem składkowym nawet w przypadku, gdy pracodawca nie zgłosił pracownika do ubezpieczenia. W ustalonym stanie faktycznym prawidłowym jest zatem potraktowanie okresu od 7 kwietnia 1989 r. do 27 kwietnia 1989 r. jako okresu składkowego w rozumieniu art. 6 ust. 2 pkt 1- lit. a ustawy o emeryturach i rentach.

Pozostałe zaś okresy słusznie nie zostały uwzględnione przez organ rentowy przy ustalaniu wysokości kapitału początkowego wnioskodawcy.

Co do okresu od 28 grudnia 1985 r. do 28 lutego 1986 r., przypadającego na okres zatrudnienia wnioskodawcy w zakładzie (...) podnieść należy, iż w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, brak jest jakichkolwiek dowodów pozwalających na uznanie iż nie był to okres urlopu bezpłatnego, tak jak to wskazał organ rentowy w oparciu o zaświadczenie o przebiegu ubezpieczenia z tytułu zatrudnienia.

Wnioskodawca, na którym zgodnie z art. 6 k.c. spoczywał ciężar dowodowy, nie udowodnił swojego roszczenia w tym zakresie. Stosownie bowiem do art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Nie jest możliwe ustalenie okresu ubezpieczeniowego wyłącznie na podstawie twierdzeń

wnioskodawcy. Twierdzenia te muszą być udowodnione. Wskazać należy, iż nie jest rzeczą sądu zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Stanowisko takie zawarł Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 grudnia 1996r. sygn. akt I CKU 45/96 (opubl. OSNC z 1997r., z.6-7, poz.76). Podobnie, w wyroku z 7 października 1998 r., II UKN 244/98, OSNAPiUS 1999, nr 20, poz. 662, Sąd Najwyższy stwierdził nawet, że od 1 lipca 1996 r. nastąpiło zniesienie zasady odpowiedzialności sądu za wynik postępowania dowodowego, także w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych.

Tym samym wobec braku jakichkolwiek danych pozwalających na ustalenie, iż w spornym okresie de facto wnioskodawca świadczył pracę za co otrzymywał stosowne wynagrodzenie, a nie był na urlopie bezpłatnym, brak było podstaw do poczynienia ustaleń odmiennych.

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala także na uwzględnienie w ogólnym stażu pracy wnioskodawcy okresu przerwy w zatrudnieniu po odbyciu służby wojskowej od 2 października 1990 r. do 14 października 1990 r., albowiem w okresie tym nie wykonywał on pracy i nie otrzymywał wynagrodzenia. Zdaniem Sądu okres ten nie może być również uwzględniony jako okres nieskładkowy.

Ponowne podjęcie pracy u pracodawcy przez wnioskodawcę nastąpiło w ciągu 30 dni od zakończenia służby, co zgodnie z art. 106 obowiązującej wówczas ustawy z dnia

21 listopada 1967 roku o powszechnym obowiązku obrony Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej (Dz. U. z 1967 r. nr 44 poz. 220 ze zm.) uzasadniało wliczenie okresu służby wojskowej do wszystkich uprawnień pracowniczych. Brak jest jednak podstaw do zakwalifikowania do stażu ubezpieczeniowego wnioskodawcy spornego okresu przerwy pomiędzy zakończeniem przez wnioskodawcę pełnienia czynnej służby wojskowej a powrotem do pracy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 5 października 2005 roku, III AUa 621/10; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 11 października 2012 roku, III AUa 648/12).

W tym miejscu należy wskazać, że okres przerwy pomiędzy zwolnieniem z czynnej służby wojskowej, a powrotem do pracodawcy nie został uwzględniony we wspomnianym wyliczeniu w art. 7 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Okres takiej przerwy nie jest także wymieniony, jako okres składkowy w przytoczonym wyżej art. 6 ust. 1 w/w ustawy, w pkt 4 tego przepisu wskazano natomiast, że za okresy składkowe uważa się okresy czynnej służby wojskowej w Wojsku Polskim lub okresy równorzędne albo okresy zastępczych form tej służby.

Jak słusznie zauważył Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 11 października 2012 roku, sygn. akt III AUa 648/12 ustawa z 21 listopada 1967 roku o powszechnym obowiązku obrony sprecyzowała w sposób jednoznaczny, że okres zasadniczej służby wojskowej kończy się z chwilą opuszczenia koszar po przeniesieniu żołnierza do rezerwy. Zgodnie bowiem z art. 71 (a wcześniej art. 75) tej ustawy - zwolnienie z czynnej służby wojskowej następowało po upływie czasu trwania służby ustalonego w ustawie lub powołaniu. Zwolnienie przeprowadzali dowódcy jednostek wojskowych lub inne organy wojskowe. Żołnierza uważa się za zwolnionego z czynnej służby wojskowej z chwilą jego odejścia z miejsca pełnienia służby, po zwolnieniu z niej.

Analizowany przepis art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych stanowi, że jedynie okresy służby wojskowej są okresami składkowymi. Stąd do okresów składkowych na podstawie tego przepisu - można zaliczyć okres zasadniczej służby wojskowej tylko od dnia jej rozpoczęcia oraz do dnia opuszczenia jednostki wojskowej po otrzymaniu rozkazu zwolnienia ze służby, a nie sporny okres przerwy, podczas której wnioskodawca jeszcze nie przebywał na terenie jednostki wojskowej oraz podczas której już go opuścił, a nie zgłosił gotowości podjęcia zatrudnienia u pracodawcy. Stosownie do art. 106 ustawy o powszechnym obowiązku obrony, w brzmieniu obowiązującym w spornym okresie (obecnie art. 120) - pracownikowi, który w ciągu trzydziestu dni od zwolnienia z zasadniczej służby wojskowej podjął pracę, czas odbywania służby wojskowej wlicza się do okresu

zatrudnienia w zakładzie pracy, w którym podjął pracę, w zakresie wszelkich uprawnień wynikających z kodeksu pracy oraz przepisów szczególnych. Treść tych przepisów jest obecnie taka sama, ale zdaniem Sądu Okręgowego umożliwia on zaliczenie do okresów składkowych jedynie okresu służby wojskowej - do dnia opuszczenia koszar.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy w Łodzi na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i zobowiązał Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. do ustalenia wysokości kapitału początkowego wnioskodawcy przy uwzględnieniu do stażu pracy okresu od dnia 7 kwietnia 1989 r. do 27 kwietnia 1989 r. , w pozostałym zaś zakresie zgodnie z art. 477¹⁴ § 1 kpc odwołanie jako bezzasadne oddalił.

z/odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełn. ZUS wypożyczając akta ZUS

14.10.2019r.